

ת"פ 49310/06 - מדינת ישראל נגד רובן ג'קוב קרייאף

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 17-06-49310 מדינת ישראל נ' קרייאף

לפני כבוד השופט ציון קאפק
מASCIIה
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד רביד שיפמן
נגד
רובי ג'קוב קרייאף
ע"י ב"כ עו"ד דוד פאל
נאשם

גזר דין

1. הנואם, ליד 1992, הורשע על יסוד הודהתו בעובדות כתוב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון, בעבירות הבאות:

הפקה אחריו פגיעה, עבירה לפי סעיף 64(ג) לפקודת התעבורה, תשכ"א-1961. (להלן: "הפקודה").

נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף, עבירה לפי סעיף 10(א) לפקודה בלבד עם תקנה 567(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן: "התקנות").

נהיגה ללא פוליסת ביטוח בתוקף, עבירה לפי סעיף 2(א) לפקודת ביטוח רכב מנوعי [נוסח חדש], תש"ל-1970.
נסעה בנתיב "עודוי" עבירה לפי תקנה 34 לתקנות.

2. כתוב האישום המתוקן:

ביום 22.3.17 סמוך לשעה 16:54, נהג הנואם באופנוו מסווג דוקטי (להלן: "האופנוו") בתל אביב, כאשר בידו רישיון נהיגה זר בתוקף אך ללא רישיון נהיגה ישראלי תקף.

ביום 27.3.17, נהג הנואם באופנוו ברחוב בן יהודה בתל אביב לכיוון דרום, כאשר הוא נהוג שלא כדין בנת"צ (להלן: "הנתיב"), שהוא הנתיב היחיד בכיוון נסעה זה.

סמוך לשעה 13:35 עקף הנואם אליו רכב אחדים, תוך שהוא עובר במהלך העקיפה לנתיב הנגדי.

אותה עת ירדה מהמדרכה רות כהן ז"ל (להלן: "המנוחה"), ילידת 1952, והחלה לחצות את הכביש מימין לשמאל, שלא בעבר ח齐ה, בין כל רכב שעמדו בנתיב.

הנאשם לא הבחין במנוחה ובעת שנמצא במהלך העקיפה, פגע בה מבלי שהיא ביכולתו למנוע את התאונה.

כתוצאה מהפגיעה נפלה המנוחה על הכביש, נותרה שרועה עליו וניכר כי נחבלה באופן ממשמעותי. הנאשם נפל מעל גביו האופנו ונחבל בעצמו.

זמן קצר לאחר מכן, כשהוא משאיר את האופנו במקום, עזב הנאשם רגלית ולאחר מכן באמצעות מונית ונסע לבית אימו בנתניה, תוך שהוא מותיר במקום את המנוחה, מבלי שהזעיק עזרה ומבליל שהמתין להגעת גופי הצלה ומשטרה.

סמוך לשעה 03:15 שב למקום האירוע והסגיר את עצמו, לאחר שגורמי משטרה יצרו קשר טלפוני עם בני משפחתו על מנת לאותו.

המנוחה נפטרת זמן קצר לאחר מכן בבית החולים, בשל חבילות רב מערכתיות שנגרמו לה כתוצאה מההתאונה.

3. הסדר הטיעון :

במסגרת הסדר הטיעון, הגבילה התביעה עתירתה העונשית ביחס לרכיב המאסר למתחם שנע בין 14-32 חודשי מאסר בפועל, ולמיום עונשו של הנאשם ברף התחthon של מתחם זה, ואילו הסגנור יהיה חופשי בטיעונו.

כמו כן עתרו הצדדים במשפט לפיצוי בסך 5,000 ₪ למשפחה המנוחה ופסילה ממושכת לשיקול דעת בית המשפט.

בנוספ' הסכימו הצדדים כי הנאשם ישלח לשירות המבחן לצורך ערך תסוקיר בעניינו, גם שאין בהמלצות התסוקיר כדי לחייב את התביעה.

4. ראיות לעונש :

מראהות המאשימה לעונש עולה כי לחובת הנאשם עבירה מיום 22.3.17 של ח齊ית שטח הפרדה על ידי רכב, בנגדו לסעיף 36ב לתקנות התעבורה.

אין לחובת הנאשם עבר פלילי.

עוד הוגש מכתב מבטה של המנוחה (ת/1) המופנה אל הנאשם, אותו הקריאה בדיון ובו היא מבכה את מות אמה ומתארת את אהבת האדם החמלה והרגש שאפפו את המנוחה. הbett, הגב' לי כהן החלה להקריאה את המכתב אך לדלה משפרצה בבכי מר. מתוך אzielות נפש כתבה "אין בי שום רצון לכעוס או לנוקום".

כראיות לעונש מטעם ההגנה העיד אביו החורג של הנאשם. האב תיאר, בbbc, את מצבו הנפשי של הנאשם מאז התאונה. הוא סיפר כי הנאשם השתנה, אייבד את שמחת החיים שלו והוא אומלל. חש כי אין מכיר אותו יותר. הוא הביע צער רב על המקרה. עוד סיפר כי הם הילכו לבית המנוחה להביע תנחומים הגם שלא ידעו מה תהיה תגובת המשפחה האבלה. העד אמר כי לדעתו הנאשם נהג כפי שנagara כי היה זוקק לאימו ולא ידע מה לעשות.

כמו כן הוגש רופאים המעדים על הפגיעה שעבר בضرפת כתוצאה מתקיפה במהלך נזקן.

פסקין שירות המבחן

ה הנאשם, בן 26, עליה ארצתה מצרפת בשנת 2015 וכיום מתגורר בבית אימו. מהtesterior עולה כי כיום אינו עובד והוא מחפש עבודה בתחום בניית אתרי אינטרנט. הנאשם תיאר התנהגות נורמטיבית לאורך השנים.

עוד סיפר כי מספר חוות טרם עלייתו ארצתה, נפגע באירוע אלימות קשה שהופנה כלפיו מצד מספר גברים זרים אשר ביקשו לגנוב את אופניו. הוא נפגע מתקירות בגבו, באופן שהצריך טיפול ואשפוז בבית החולים. לאחר מכן התקשה לתפקיד, היה נתון בחרדה גבוהה ועד היום הוא סובל מבעיות ומכאבים בגבו.

מדובר עולה כי למחרות שנמצא בארץ כ-3 שנים, טרם הסתגל לחים בארץ. הוא מתקשה בשפה העברית ואני משולב תעסוקתי באופן יציב. שבועיים טרם התאונה, חזר ארצתה מברצלונה שם עבד בתחום המחשבים.

קצינת המבחן התרשמה כי הנאשם לא מאופיין בדףונים שלויים, אף לא במישור התעבורתי.

בהתיחסות לאי החזקת רישיון נהיגה ישראלי ציין כי מספר ימים עבר לתאונה, נעצר על ידי שוטרים ובעת שרישון הנהיגה הצרפתי נבדק על ידם, לא נאמר לו כי עלו להמیر הרישיון הצרפתי לרישיון ישראלי, لكن סבר כי רישיונו הזר תקין.

לדבריו, אף לא היה מודע לאיסור על הרכב דו גלגלי לנסוע בנת"צ, כיוון שבנסיבות הדבר מותר.

ה הנאשם תיאר בפני קצינת המבחן את הבלה שחש נוכח מראה המנוחה וחוסר יכולת לבلوم בטרם הפגיעה בה, כשהוא עצמו הוועף מהאופנו מרחק מה. תיאר תחושת מצוקה קיצונית נוכח הקשי להתמודד עם מראה המנוחה השרואה על הכבש ומסר כי למחרות זאת ניגש אליה וניסה ליצור עמה תקשורת, תוך שהוא צועק לסייעים אותו שיזעיקו אמבולנס.

ה הנאשם מתאר דקויות כאוטיות בהן היה מבולבל ונתון בחרדה בעוצמה גבוהה.

בהתיחס לעזיבתו את זירת התאונה הדגיש כי לא התקoon להימנע מזיהויו כנהג הפוגע אלא היה זוקק להגנת אמו ולתמייתה. הוא לא חשב על השלכות מעשי ועל חומרתם אלא היה ממוקד בצריכיו ובתחווה שאינו מסוגל להתמודד עם השלכות הפגיעה.

קצינת המבחן מצינית כי אף שהנאשם לא נמצא אחראי לפגיעה במנוחה, נראה כי הוא חווה רגשות אשם וחרטה כבדים, עימם מתקשה להתמודד. רגשות אלה מצטרפים לרגש האשמה והבושה שחש נוכח התנהלותו לאחר הפגיעה והפרקתה. הנאשם עסוק, ברמה הרגשית, בעצם הפגיעה במנוחה, באובדן חייה ובאפשרות שהתנהלותו כנוגע הובילה למוותה.

שירותות המבחן התרשם כי הנאשם מכיר באופן מותאם בחומרה המיוחסת להתנהלוותו לאחר הפגיעה, גם אם מוסברת על ידו ממניעים הגנתיים ומתווך מצוקה, נתפסת על ידו כחומרה מבחינה מוסרית וערכית.

הנאשם תיאר בפניה כי האירוע השפייע על תפוקודו ועל מצבו הנפשי. הוא מסתגר בבית אמו, מצב רוחו ירוד, חווה קשיי שינה, היעדר תיאבון ו��שי ביוזמה. בינו לבין הוא סירב לילכת לטיפול.

בחודשים האחרונים מתאר הטבה מסוימת במצבו התפקודי. הוא החל ללמידה את נושא בניית אתרים אינטרנט, וכיוום מחפש עבודה בתחום.

ונכח גילו הצער ובהסכמה, נפגש שירות המבחן גם עם אמו. אמו תיארה את הנאשם כילד חיובי בעל תפוקוד תקין לאורך השנים. תיארה קשר קרוב ומשמעותי ביניהם.

בהתיחסותה לתאונת סיפורה כי הנאשם הגיע למשרדה במצב רגשי קשה, מבוהל וחרד, שיתף אותה מידית בפגיעה באישה וביקש כי תמלחו אליו בחזרה למקום על מנת להתמודד עם שאירוע. האם ביטהה תפיסתה כי התנהלות זו קשורה לקשיי שלו להתמודד עם הלחץ הקיצוני בו היה נתון.

עוד ציינה כי לאחר התאונת ושחרורו מהמעצר, היה נתון במצב נפשי קשה, התקשה לשון ורבה לבכות. היא עודדה אותו לפנות לטיפול פסיכולוגי, אך הוא סרב.

אם ציינה כי הנאשם לא חזר לפקיד ולממש יכולותיו, הוא מאופיין במופנמות עוד טרם האירועים המורכבים שחווה ומתקשה לתת אמון באחרים מאז שהותקף.

היא הביעה את חששו מהאפשרות שיישלח למאסר בפועל ואת השפעת המאסר על מצבו.

שירותות מבחן העריך כי הסיכוי להישנות התנהגות פוגעתית מצדו הינו נמוך, וכי בקשר להשתלבות בטיפול "יעודי" מתאים בתחום הטריאומה, סיכוי שיקומו טובים.

התסaurus נחתם באלה: המלצה לגוזר על הנאשם מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, לצד מאסר מותנה וצנו מבבחן לשך שנה במהלךו ישתתף הנאשם בקבוצה טיפולית. עוד הומלץ כי במידה וווטל על הנאשם עונש מאסר בפועל, יעוכב ריצויו בחודש וחצי על מנת לאפשר לשירות המבחן להיפגש עמו פעמים נוספות, להכינו לכך ואף להפנותו למין שב"ס, על מנת לתמוך בשיבוצו במסגרת כליה התואמת, ככל הניתן, את מאפייניו, קשייו הרגשיים וצריכיו בטיפול.

5. **תמצית טיעוני הצדדים לעונש**

ב"כ המאשימה חזרה על המתואר בכתב האישום המקורי. אישרה כי גרם המנות לא מיוחס לנאים. תיארה את הימלטות הנואם מהמקום, תחילה רגלית ובהמשך במוניות, וכי הסగיר עצמו כשבתיים אחראית התאונה, לאחר שהשוטרים התקשרו לאביו וחיפשו אותו.

ב"כ המדינה סקרה את עבירות ההפקלה ואת הייחודיות שלה בעולם הפלילי וכן את הערכיהם החברתיים שנפגעו, ובראשם קדושת החיים והגוף. היא הדגישה את הכשל המוסרי שבהפקלה.

לשיטת המאשימה, מתחם העונש הולם נع בין 14 ל-32 חודשים מאסר בפועל. ב"כ המאשימה עתרה למקם את עונשו של הנואם במחצית התחתונה של המתחם לאור מכלול הנסיבות והנתונים. כן ביקשה לחיבר הנואם בפיצוי בסך של 5,000 ₪ ופסילה ממושכת לשיקול דעת בית המשפט כמוסכם בין הצדדים במסגרת הסדרה.

התובעת תמכה את טיעוניה בפסקה.

הסניגור הפנה לנסיבות התאונה המציגות, ובין היתר, לכך שהנאום אינו אחראי למותה של המנוחה.

הסניגור הדגיש את גלו הצער של הנואם, וכן את השפעת האירוע המציג על חי הנואם בכלל והשפעת המעצר בפרט, כפי שעולה גם מתסוקיר שירות המבחן.

עוד הוסיף הסניגור את אלה: הנואם עצמו נחבל בתאונה. האירוע קרה בצהרי יום ברחוב הומה אדם. בעת התאונה, היה בן 23, לא דבר טוב עברית ונלחץ מהסיטואציה ומכתות האנשים. הוא לא ניסה להימלט מהמקום כדי לטשטש את זהותו, שהרי השאיר את האופנונו הרשום על שמו במקום התאונה.

אשר לעבירות רישון הנהיגה, הזכיר הסניגור כי הנואם נעצר על ידי שוטרים שבזען קודם ביצוע עבירת תנועה ולא נאמר לו כי רישיונו אינו בתוקף.

הסניגור טען עוד כי נסיבות עבירות ההפקלה במקורה זה הינה ברף הנמוך וכי לא נמצא פסקה אשר דומה לעניינו וכי הפסקה אשר הוגשה על ידי התביעה אינה توامة את נסיבות העניין.

לענין העונש, עתר לעונש מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות.

הסניגור הגיש גזר דין אשר לטעמו תואם את מסגרת העונשה הראויה.

הנאום הביע צער גדול על שאירוע ציין, תוך בכינ, בין היתר: "למרות שאין לי אחראית על התאונה אין מרגיש שি�נסה אחריות מסוימת שרובצת עלי ואני לא יכול לשחרר מזה ואני אchia עם זה כל החיים. אני אפילו לא יכול לישון בלילה בגל הזה".

הערך המוגן בעבירות ההפקרת החלה על אדם המעורב באירוע פוגעני לנפגע, **לדאגן לשלומו, ולהציל את חייו** (ע"פ 5867/09 קרביאשוויל נ' מדינת ישראל (פורסם ב公报, 22.06.10)). מדובר בצו הבסיסי של "לא תעמוד על דם רעך" (ויקרא פרק יט, פסוק טז). לצד הבטחת מתן עזרה רפואי לנפגעי תאונות דרכים והצלה חיים, נועדה העבירה למונע הימלטות אשימים בתאונות דרכים והקלת פעולתם של גורמי אכיפת החוק (ע"פ 9628/09 שרעבי נ' מדינת ישראל (פורסם ב公报, 1.03.12)). לא בכדי הציב המחוקק את עבירת ההפקרת החלה בראש מדרג חמורת עבירות התנועה. הימלטות של נהג אשר פגע בחולתו, גם אם לא באשמתו, והוא מפקיר את הנפגע לסלבו ויסורי, וממשיך לעסקיו مثل לא ארע דבר, היא מעשה בלתי נסבל, בלתי ערכי ובבלתי מוסרי (ע"פ 8349/09 גראב נ' מדינת ישראל (פורסם ב公报, 13.03.13)).

בע"פ 5000/08 סומר נ' מדינת ישראל ([פורסם ב公报], 22.3.2009) נקבע:

"הפקרת אדם לאחר תאונה יש בה מימד חמור במיוחד. מימד זה בא לידי ביטוי בכך שהבלתי מוסרי אשר מתנוכס מעל מעשה קשה זה. זהו אותו פן אשר מזעزع את הנפש ומעורר את סלידתנו העמוקה. הנורמה של איסור על ההפקרת החלה, מעבר לתכלייתה להגן על הנפגע ולהקל על אכיפת החוק ביחס לנוהגים עבריים, נועד לעגן במשפט את החובה המוסרית החלה על אדם המעורב באירוע פוגעני לסיע לו חולתו שנפגע, לדאגן לשלומו ולהציל את חייו. חובה מוסרית זו קיבלה לבוש משפטים מחיב במסגרת חוק המשקף קיומה של אמונה חברותית המושתתת על יסודות של אתיקה וערבים אנושיים. היא משקפת התפתחות בתפיסה בדבר החובה להושיט עזרה לאדם המצוי בסכנה בכלל, ולנפגע בתאונה בפרט. היא מרחיבה את החובה החוקית של אדם להושיט עזרה לאדם אחר המצוי בסכנה".

(ראו גם דנ"פ 2974/99 אוחנה נ' מדינת ישראל ([פורסם ב公报], 20.1.2000); ע"פ 7224/03 חסן נ' מדינת ישראל ([פורסם ב公报], 3.11.2003)).

ברע"פ 3626/01 ויצמן נ' מדינת ישראל, פד"י נו (3) 230, 187 (2002) נקבע:

"מעשו זה של הנהג הבורח פוגע בשורשי הסולידריות החברתית והאישית המינימאלית לקיומה של חברה תקינה. בריחה של נהג מן המקום היא מעשה אנטו-חברתי ואנטי-מוסרי מובהק, וראוי הוא כי ייענש בכל חומרת הדין".

הרציונל העומד בבסיס העבירה של ההפקרת החלה על אדם מטען סיוע לנפגע בתאונות דרכים, בין היתר, לצורך הגשת עזרה רפואי ועל מנת ליטול אחריות לתוכזאות תאונה שבה היה מעורב הנהג.

בתיקון מס' 101 לפקודת התעבורה משנת 2011, החמיר החוקן את הענישה על עבירות ההפקירה לאחר פגיעה, ויצר מדרג של חומרת עונשים בהתאם ליסוד הנפשי שליווה את ביצוע העבירה **ועל פי תוכאת התאונה**. הרף הנמוך של עד 3 שנות מאסר נקבע למקורה של הפקירה בירושלים; ברף הבינים נקבע עונש מאסר של עד 7 שנות מאסר למקורה של הפקירה במודיעות; וב_rf הגבוה ביותר נקבע עונש מאסר של עד 14 שנות מאסר להפקירה במודיעות בתאונה בה נגרמה לאדם חבלה חמורה או שנרגב בה אדם.

אולם, עוד עובר לתיקון הדגישו בתי המשפט את חומרתה של עבירות ההפקירה לאחר פגיעה ואת הצורך להשיב בגינה עונש הולם גם על ידי הטלת עונש מאסר לתקופה ממשית מאחריו סורג ובריח (ע"פ 5516/15 **עיראת נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 21.12.15)).

7. נסיבות הקשורות ביצוע העבירה - סעיף 40 ט(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977

שני אירועים מתוארים בכתב האישום. הראשון אירע 5 ימים לפני קרות התאונה. הרשות הקודמת מתיחסת לבירית משפט של חציית שטח הפרדה. באותו נסיבות לא יווסה לנאמש עבירה של נהיגה ללא רישיון נהגה **ישראל** תקף וכותב האישום מתקן זאת כתע.

על כן דא נאמר כי אם השוטר לא ידע שעל הנאמש להמיר הרישוי הצרפתי ברישון ישראל, מה לנו כי נליין על הנאמש בנקודה זו.

לא אוכל להכיר בחלוקת אשר התגלעה בין הצדדים לגבי ההליך הקשור בהמרת הרישוי, האם נדרשים מבחנים מהותיים או שמא מדובר בהליך טכני קצר. כך או כך הדבר אינו נדרש לפי שההתביעה אינה עותרת להשיט על הנאמש מאסר בפועל בגין עבירה זו.

את עיקר טיעוניהם מיקדו הצדדים בנסיבות עבירות ההפקירה ולמשמעות העונשיות הנגזרת מהנסיבות.

בראש הדברים יש להזכיר כי לא מיוחסת לנאמש אחריות למות המנוחה. אני עושה כן לפי שבמהלך הטיעונים לעונש התעוורר קושי מסוים להסביר לבני משפטה המנוחה מדוע כתב האישום אינו נוקב באחריות הנאמש לגורם מות המנוחה. ליבי לכABA הadol של משפטה המנוחה, אולם אין לי אלא להפנות כי החיל הadol אשר נפער מאובדן האם, אינו כתוצאה מן הפקירה אלא תוצאה של התאונה הקשה שהנאמש אינו אחראי לగירמתה ואשר היא שהמיתה אסון על משפטה המנוחה. ראה לעניין זה דברי כב' הש' זולברטל בע"פ 3304/14 **פראן נ' מדינת ישראל** (21.10.14).

יש עוד להזכיר ולציין כי אין בהסתדרת אחריות הנאמש בגין הפגיעה כדי להקל עליו בכל הכרוך בעבירות ההפקירה. עבירה זו טומנת בחובה כשל ערכי-מוסרי חמוץ לצד נזקים נוספים הכל כמפורט לעיל.

עם זאת העונש אשר יגזר על הנאשם הינו תולדה של מכלול שיקולים ונסיבות.

לאחר התאונה, נותרה המנוחה שרואה על הכביש וניכר היה כי נחבלת באופן מושמעותי. הנאשם נפל מעל גביו האופנוו ונחבל בעצמו.

מקום התאונה הינו רחוב מרכזי בתל אביב ואיתה שעה היו במקום עוברי דרך רבים אשר חשו לעזרתה. כך נטען על-ידי הסנגור, הדברים לא נסתרו על-ידי התובעת והם עולים בקנה אחד עם העובדה כי מדובר ברח' בן יהודה ובשעת צהרים.

ה הנאשם נותר במקום זמן קצר שմশכו אינו ידוע, השאיר את האופנוו במקום התאונה, ועזב רגלית את המקום, ולאחר מכן באמצעות מונית ונסע לבית אמו בננתניה..

במקום זה יאמר מיד כי מקובלת עלי הטענה כי העובدة שאחרים הצעיקו את גופי ההצלה והמשטרה **בזמן אמת** אינה מכאה מחומרת העבירה אולם יש ליתן לה משקל מתאים בקביעת המתחם ובגזר הדין. ביתר שאת יש לומר את הדברים שעה שה הנאשם עצמו היה חבול, אינו דובר את השפה העברית ולא פעל לטשטש את זהותו שהרי האופנוו הרשום על שמו נותר במקום התאונה. כך עלה בידי גורמי החוקירה לאתר את הנאשם תוך זמן קצר ביותר והוא שב למקום התאונה לאחר שהחוקרים יצרו קשר עם אביו.

בר, כי אין דין מי שפגע ונמלט מהמקום, תוך שהוא מותיר את הפצוע לאנחות, מבל' להצעיק את גורמי ההצלה והמשטרה, והכל תוך רצון שהזותו לא תיוודע, כדי של מי אשר נוכח לדעת כי הפצוע מטופל והוא עצמו אינו עושה דבר להעלים את פרטיו. כל מקרה ונסיבות.

לשם השווה ראה עניין **פארן**, שם סקר כבוד הש' רובינשטיין (כתוארו אז) את נסיבות תיקון 101 לפוקודת בסקירה זו הוא מביא בדבריו חבר הכנסת מטלון מיזמי החוק (דברי הכנסת, ב' בתמוז תשע"א (4.7.11), הכנסת השמונה עשרה, עמ' 20842).

"...**יתכן שיחשוב (הנוגה המפקיר-צ.ק) פעם שנייה או שלישיית לפני שיחלית למלא את נפשו במחיר חי' אדם שהפקיר למוות.**".

בקראיה השנייה והשלישית (דברי הכנסת, י' בחשוון תשע"ב (7.11.11), עמ' 23186) התייחסו חברי הכנסת בילסקי- אף הוא מיזמי החוק- ומטלון לחובה הבסיסית האנושית וההומנית לעצור, להתקשר ולהצעיק עזרה וכי בעבירות ההפקירה יש הפקרת חי אדם.

8. מדיניות הענישה הנוגנת:

בחינת מדיניות הענישה מעלה כי אין בפסקה אשר הוגשה ע"י התובעת מקרה הקרוב בנסיבות לעובדות כתוב האישום אשר בפני. בכל האירועים נסיבות ההפקרה חמורות عشرות מונימ מהנסיבות נשוא תיק זה.

אולם, ניתן להזכיר מהנסיבות ומחמי הענישה שנקבעו, כפי שיפורט להלן:

בע"פ 3258 וולקוב נ' מדינת ישראל (22/1/2017) ציין בית המשפט העליון כי בעבירה זו, על חלופותיה השונות, מנעד רחוב של מתחמי ענישה ועונשים, בהתאם לנסיבות העבירה ולנסיבותו של העושה.

בעניין **פראן**. המערער הורשע ע"פ הودאותו, במסגרת הסדר טיעון, בין השאר בעבירה לפי סעיף 64א(ג) לפקודת. פגעה בשני הולci רgel בשעת ליל ובוצמה רבה. המערער לא עצר כדי לברר את מצבם או להוישם להם עזרה ונמלט מהמקום בנסיעה מהירה כאשר אגב כך הוא פוגע ברכב שנסע מולו. כתוצאה מההתאונה נפצעו שני הולci הרgel באורך קשה. בן הזוג אושפז במחלקה לטיפול נמרץ לאחר שנשקפה סכנה לחיו כאשר הוא סובל מדימום מוחי, המתוימה בקרקפת, שברים בפנים ובגפיו ופגיעה בריאותו. בת הזוג סבלה מחבלות קשות בחזהו משברים רבים בצווארה, בעמוד השדרה וברגלה הימנית.

נקבע מתחם בטוח שבין 10-30 חודשים מאסר בפועל. נדון ל-14 חודשים מאסר בפועל.

ע"פ 2619 פלוני נ' מדינת ישראל (14.11.30). המערער הורשע לאחר שמיעת ראיות, בין השאר, בעבירה לפי סעיף 64א(ג) לפקודת. תאונה בשעת חשכה ומזג אוויר חרופי. המערער פגע אגב נהיגה בהולכת רgel הסב לה פגיעות חמורות - שברים בארובות העין, שברים בפנים ודמים תוך מוח - ונמלט מהמקום. נקבע כי "**במוקד עבירה זו עומד כשל מוסרי שבמסגרתו מותיר הנגgs הפוגע את הנפגע לאנחות**". הורשע לאחר שמיעת ראיות גם בגין עבירות של נהיגה בקלות ראש שגרמה לחבלה של ממש לפי סעיף 62(2) ביחד עם סעיף 38(3) לפקודת, ונגימת **חבלה חמורה לפי סעיף 333 לחוק העונשין**. המתחם נקבע בין 18 ל-42 חודשים מאסר בפועל. נדון ל-20 חודשים מאסר בפועל. הערעור נדחה.

ע"פ 3754 גורמצנו נ' מדינת ישראל (11.11.14). הרשעה ע"פ סעיף 64א(ג) לפקודת. פגעה בשעת ערב בהולך רgel. מיד לאחר התאונה עצר המערער את רכביו הבחן בהולך הרgel השרווע על הכביש ולמרות זאת נסע לאחר עקף את הולך הרgel ונמלט בנסיעה מהמקום ללא להזעיק עזרה ואף بلا לדוח על התאונה. הולך הרgel הוביל לבית חולים עקב פגיעת ראש קשה וכיום הוא משולב במסגרת טיפול סיודי. על המערער הייתה מוטלת החובה המוסרית והחוקית "**לסייע לנפגע, לדאג לשלוומו, ולהציל את חייו**".

נקבע מתחם שבין 12-40 חודשים מאסר בפועל. נדון ל-14 חודשים מאסר בפועל.

ברי, כי נסיבות ההפקה אשר בפניו שונות באופן מהותי לccoli, מבלי להקל ראש.

אחר כל אלה, **החוקק יצר זיקה מפורשת בין תוצאות התאונה לבין עבירת ההפקה**. משקל הנסיבות יבוא לידי ביטוי במידת ההחמרה. ראה לעניין זה דברי כב' השופט זילברטל בעניין פארן.

"**מעין בהוראות הפקודה לאחר התקoon נקל להיווכח כי החוקק ביקש לקשור בין העונש שבಗין עבירת ההפקה לבין חומרת התוצאה שנגרמה לנפגע בתאונה. מסעיף 64 א(ג) לפקודת ניתן למודד כי חבלה חמורה או מוות הן נסיבות שבתקיימן יש להחמיר בעונש. ודוק, **הסעיף אינו דורש קיום של קשר סיבתי בין ההפקה עצמה לבין התרחשויות הנסיבות המחייבות, אלא מסתפק בכך שעקב התאונה נגרמו הנזקים האמורים**" (הדגשה של-צ.ק).**

הנה כי כן על כפות המאזנים מונחים שני שיקולים : נסיבות ההפקרת ותוצאת התאונה כאשר עלי מוטלת מלאכת האיזונים.

כאמור לעיל וב相较ה לזרוי הדין המפורטים לעיל, נסיבות ההפקרת במקרה מצער זה אינן עלות בחומרתן כדי המקרים אשר פורטו. מנגד, בתאונה זו **שלא הנשם אחראי להתרחשותה** התוצאה הייתה מות המנוחה שעה שבתאותן האחרות התוצאות היו חבלות חמורות.

נתתי דעתם לזרוי הדין בת"פ 45417-03-14 (מחוזי חיפה) **(מדינת ישראל נ' ראמי קורדי** אשר הוגש על-ידי הסניגור. בתיק זה הושת על הנשם, בין השאר, מסר בדרך של עבודות שירות. לא אוכל לאמץ תוצאה זו מהטעמים הבאים : גזר הדין הינו של ערכאה מקבילה, הרקע שונה וכן גם תוצאות הפגיעה. לא ניתן להשוות שבירים בצלעות לתוצאה קטלנית.abis לב כאמור בלשון החוק ולענין **פארן** על התוצאה הקשה לבוא לידי ביטוי בענישה גם אם הנגה לא גרם באורך נהיגתו לתוצאה הקשה.

אני קובע אפוא כי מתחם הענישה יעמוד בטווח שבין 20-10 חודשים מאסר בפועל.

9. **נסיבות שאיןן קשרות בביצוע העבירה - סעיף 40 يا לחוק העונשין.**

נסיבותיו האישיות של הנשם מפורטות בהרחבה בתסקירות ובטיעוני בא כוחו.

הנשם היה נתן במשבר עקב פציעתו בצרפת, מצב נפשי אשר הוליך לבחירתו לעזוב את מקום התאונה ולהושם לאמו.

קצינית המבחן הנכבד הייתה עריה לכך שהנשם צפוי לרצות עונש מאסר בפועל ועל כן המליצה לעכב את ריצוי העונש על מנת לאפשר לשירות להיפגש עמו פעמים נוספות ואף להפנותו למيون מוקדם שבו"ס לשם שיבוצו במסגרת כליה התואמת את מצבו.

הנשם נעדר עבר פלילי וצעיר לימים . הוא נטל אחריות על מעשיו והפקיד פיצוי לטבות משפחת המתלוונת במתווה שנקבע בהסדר.

לא נגרם נזק מביצוע העבירה לפי שעובי אורח אשר היו במקום הם שהזמינים את גורמי ההצלה ואת המשטרה.

כן ניתן משקל לפגיעה הצפואה של המאסר בנאם, למצבו הרגשי והנפשי מאז התאונה ולטיסקי שיקומו.

יש בדעתם כמו כן ליתן משקל להיות הנשם במעצר מספר ימים לאחר ביצוע העבירה.

אני קובע אפוא כי עונשו של הנשם יעמוד על תחתית המתחם על פי השיקולים המפורטים לעיל וב相较ה לזרוי הדין אשר הושת בענין **פארן** ובענין **גורמן**.

בשים לב לכל האמור, ומכלול הנסיבות הנוצרות לעניין, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 10 חודשים מאסר בפועל, מתחום ינוכו 9 ימי מעצרו.

ב. 6 חודשים מאסר על תנאי והתנאי הוא שלא יעבור עבירות של נהייה בזמן פסילה או נהייה ללא רישון נהייה תקף, במשך שלוש שנים מיום ריצוי המאסר. התנאי לא יכול על עבירה של פקיעת רישון נהייה ישראלי לתקופה של פחות משנה.

ג. אני פוסל את הנאשם מלocket או מלאחזיק רישון נהייה לתקופה של 5 שנים.

ד. הנאשם יפיצה את משפחתו המנוחה בסך 5,000 ₪. הפיצוי אשר הופקד, יועבר למשפחת המנוחה על פי פרטיהם שיימסרו על ידי הפרקליטות.

לביקשת שירות המבחן אני מורה כי הנאשם יתייצב לשאת בעונשו 5.8.18, זאת על מנת לאפשר לשירות להיפגש עמו פעמים נוספות וכך להפנותו למין מוקדם בשב"ס לשם שיבוצו במסגרת כליה התואמת את מצבו.

זכות ערעור בתוך 45 ימים מהיום.

ניתנה היום, י"ב تموز תשע"ח, 25 יוני 2018, במעמד הצדדים.